

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστών μετροῦμεν χρόνον
εἰς τὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κ' ἐνηκόσα πέντε,
τὰ κουνῶμε κ' ἐν κουνιένται.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ἑστὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρῶνῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομίων τέλη.

Ἐκτὸ τοῦ Μάρτη κ' εἰκοστή,
σχόλη τοῦ γένους χωριστή.

Ὅγδόντα πέντε σὺν ὀκτακόσῃ
κ' ἡ Ρωμηοσύνη φρενιτιῶσα.

Τῆς Λαύρας ἡ Σχολὴ καὶ ῥήτορες ὅλοι.

Ὡ τῆς μεγάλης ἐορτῆς
τῆς ἀληθῶς περιζυτῆς.

Ἰσχυρὰ ἀπὸ τὴν ἐναρξιν τῆς νέας περιόδου
καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ, Περιζέτω μου, καὶ χρῶμα νέου ῥόδου
τῆς Λαύρας τὴν πανήγυριν δεῦτε πανηγυρῶσμεν
καὶ λαμπροφροσώμεν.

Ἄφρονες ἀφροὺς καθένας τρελλο-Κώστας ἐξεμεῖ,
κ' εἴτε θέλεις εἴτε μὴ
ἔχεις χρέος νὰ πετάξῃς
σὲ καπνοὺς παλῶν ἀγώνων,
ἔχεις χρέος νὰ κυττάξῃς
μὴν κἂν σκιὰν προγόνων.

Σήμερον καθεὶς ὀφείλει
νὰ μὴ στέκεται χαζός,
κ' ἔνα λόγον ν' ἀπαγγεῖλῃ
κἂν ἐμμέτρως κἂν πεζῶς.

Καμὰ κ' ὁ Πατριάρχης, περιμένει κ' ὁ Φεραῖος,
πᾶμε τὸ λοιπὸν κ' ἐμεῖς
τῶν πολέμων οἱ δρομεῖς
φανοῦνται σὺν τοῖς ἄλλοις νὰ φανοῦμε κατὰ χρέος.

Νὰ κ' ὁ Κοραῆς, βουβάλλει,
νάτος κ' ὁ Κολοκοτρώνης...
τρέχα, στέφε, παραλάλει...
μήπως ἵπποτα πληρώνεις ;

Κ' ἂν τώρα τὸ βασίλειον νικᾷ τῶν Ἰαπώνων,
ἀλλὰ δὲν βλέπει σὰν κ' ἐμᾶς φαντάσματα προγόνων.
Ναὶ μὲν αὐτὸς ὁ κύριος Ὀγιάμα καὶ Κουρόκου
νικοῦν ἐδῶ, νικοῦν ἐκεῖ,
πλὴν μὴ σκιά προγονικὴ
δὲν τοὺς καταδιώκει.

Κ' ἂν βλέπῃς τοὺς Ἰάπωνας νὰ τρέχουν νὰ βαροῦν
καὶ τοῦ θανάτου τὴν σκιά νὰ μὴν ὑποχωροῦν,
εἶναι ποῦ δὲν ξαφνιάζονται ἴσθιν βράσιν τῶν ἀγώνων
ἀπὸ σκιᾶς προγόνων.

Πᾶμε νὰ στεφανώσωμε,
προπάτορας μὲ τρελλὰ,
καὶ νοῦδες νὰ γανώσωμε
σὺν πέρσιν, παπαρδέλα.

Ὁ τοῦς μου σήμερον πετᾷ
σὲ στόλους καὶ στρατούς...
δόξα σ' ἐκεῖνον ποῦ κυτᾷ
προγόνων σκελετούς.

Εἰς τάφους ἅς καθίσωμεν χωρὶς κοιλάς πόνων,
κ' ἅς πτύσωμεν τὰ πρόσωπα κερνίων Ἰαπώνων;
καὶ τοὺς λαμπροὺς ἀγῶνας τῶν ἅς κρῖνωμεν ἀγῶνας
ἀφ' οὗ σκιᾶς, βρὲ Περιζέλη, δὲν βλέπουν πολλοὶ ἄνθρωποι.

Π.— Ἐβαρέθηκα σ' ἀλήθεια
προπατόρων κολοκύθια,
καὶ τοὺς ἴδιους κάθε χρόνο
δὲν μπορῶ νὰ στεφανώσω.

Γὰ τοὺς ἴδιους γὰ' μιλή
πῶς ἀνὴρ παιημικός
εἰς τὸ τέλος, Φασουλῇ,
καταντῶ καὶ φορτικός.

Στεφανόνω τώρα πλέον ἀντὶ τούτου τοῦ Φεραίον
κάθε Φραγκολεβαντίνο, κάθε μέτωπον Ἑβραίου.
Πάντα θάναι, βρὲ κολλήγα,
πρὸ καλὸς ἀπὸ τὸν Ρήγα.

Κι' ἀντ' αὐτοῦ τοῦ Γρηγορίου, τοῦ παπᾶ τοῦ κρεμασμένου,
στεφανόνω μετ' ἐπαίνου
τὰς λαπάρας τὰς τιμίας καλογήρων τωρινῶν
κι' ἤρουνμένων τὸν Μονῶν.

Καὶ μὲ δάφνας ἀντ' αὐτοῦ
τοῦ δασάλου τοῦ κουτιοῦ,
ποῦ μὲ στόμα κεχρηαῖο
τὸ καλέμι του θωροῦ,
στεφανόνω κάθε νέο
γλωσσολάστη μαλλιαρό.

Καὶ τὸ πνεῦμα κι' ἡ ψυχὴ μου με τοῦ Ρήγα τὰντεροῦ
σὰν καὶ πρῶτα δὲν κορώνει,
καὶ γὰρ τὸν Κολοκοτρώνη
στεφανόνω τὸν παπούλη, νέον γέρο τοῦ Μωρηᾶ.

Κι' ἂν δὲν εἶναι καββαλάρης,
πλὴν ἐκείνος ὅλος χάρις
ἀνεβαίνει μὲ χαρὰ
στὸν θεσμόν τὰ πατερά.

Κι' ἂν τὴν περικεφαλαίαν τοῦ Γενναίου δὲν φορῇ,
μὰ γενναῖον τὸν γενναῖον τὸν καλοῦν τὸν Θεωροῦ,
καὶ καστόρι, βρὲ καλέ μου,
κι' ὅ, τι κάλυμμα κι' ἂν βάλῃ
κράνος γίνεται πολέμου
στὸ δικό του τὸ κεφάλι.

Φ. — Κύττα τὸν Κολοκοτρώνη... ποῦ καὶ τοῦτος ὁ καυμένος
εἶναι σήμερα στημένος.
Ἔλα κάφρωσε τὸ μάτι
στὸν γενναῖο Στρατηλάτη
μὲ τὰ λόγια τὰ σοφά.

Ἀντικρὺ βουλευτήριον
κι' εἰς ὁσμὴν οὐρητήριον
γαῦρος ἵππος ἐντυφᾷ.

Κύτταζε πῶς ἐρεθίζει ζωοπάροχος ὁσμὴ
τῆλογο τοῦ Στρατηλάτου,
καὶ στὰ χρομετίσματά του
τῶν βουλευτικῶν ἀλόγων ἀπαντοῦν χρομετισμοί.

Ἔλα στάσου, κουφιστόνι.
μπρὸς εἰς τὸν Κολοκοτρώνη,
Κύτταζε τὸν πῶς προσέχει κι' ἐνωτίζεται σιγῶν
τὰς ἐννόμους ἐξελέγεις τῶν προσφάτων ἐκλογῶν,
τὰς ἀπάτας, τὰς νοθείας,
κι' ὅλας τὰς ἀνδραγαθίας
τῆς ἐνδόξου κι' ἐνεῆς
τῶν γενναίων γενεῆς.

Ἦναι ἄλογό του, ποῦ καλπάζει,
κύτταζε τὸν πῶς κομπάζει
γὰ τῆς κάλπαις τῶν συγχρόνων.

Κύτταζε τὸν ἐδῶ πέρα
πῶς θαυμάζει νύκτα μέρα
τοὺς καρπούς παλιῶν ἀγώνων.

Βλέπει σμήνη βουλευτικῶν
καὶ λαλεῖ καθ' ἑαυτόν...
τί γὰρ λέγῃ μόνος... ἄκου...
μουρμουρίζει πῶς θυσίας,
μόχθοι κι' αἵματοχυσίας
δὲν ἐπήγαγε τοῦ κακού.

Π. — Πῶς μᾶς θωρεῖς ἀκίνητος; πῶς στόμα δὲν ἀνοίγεις,
καὶ μὲ τὴν ἀφασία σου τοὺς ἀπορόνους πνίγεις;
Πῶς μᾶς θωρεῖς ἀκίνητος εἰς τῆλογο καββαλάρη;
πῶς δὲν περσεύεις σὰν κι' ἐμᾶς;
ἢ πῶς μ' ἐκείνο δὲν χυμῆς
μέσ' στῆς Βουλῆς τὴν σάλα;

Τὴν περικεφαλαία σου πῶς τώρα δὲν τὴν βγάινεις
καὶ πῶς σὰν ἄλλος Ὀδυσσεὺς κομμάτια δὲν τὴν κάνεις
ἐπὶ κρανίων δυνατῶν
λαοπροβλήτων Θεοσιτῶν;
Ὡς τώρα πῶς δὲν ἔκανες πολλῶν ἐξοχωτάτων
τὰ μούτσουνα πατσᾶ;
καὶ πῶς ὁ γαῦρος ἵππος σου τῶν εὐγενῶν χορτάτων
γαστέρας δὲν κλωτσᾷ;

Λαρόνουν ἐπάνω στὰ βουνὰ τὰπάτητα τὰ χιόνια,
στήνουν φουλαῖς στὰ σπήτια μας τοῦ Μίση χειλιδόνη,
ξένων σοφῶν τριγύρω μας περιβομβεῖ μελίσσι,
κι' ἀπὸ τὰ χαρτοπαίγνια, ποῦ τᾶχουν τάχα κλείσει,
μαῦρο πουλὶ κελάδῃσε: κτυπᾷτε, πολεμάρχοι...
ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη κλείσιμο, σὺρτε στὸν Σανιδάρχη.

Τοῦ φτερωτοῦ διαλαλητῆ τοῦ φλογερὸ μαντάτο
φθάνει στὸν Κορδονάτο,
καὶ γὰρ τὰ χαρτοπαίγνια, ποῦ τᾶκλεισαν μὲ βούλα,
τρέχουν καμπόσοι στὸν παπού καὶ συμφωνοῦν σωφρόνως
νὰ λειτουργοῦν ἐλευθερία καὶ νῦν ἐπὶ Παπούλα,
μονάχα λέσχει τοῦ λοιποῦ νὰ λέγωντ' εὐσχημόνως.

Σ' αὐτὸ τὸ Βουλευτήριον, τρανὲ Κολοκοτρώνη,
ποῦ στέκει πάντα τῶν θεσμῶν ἀσάλευτο κοτρῶνι,
ἐξονυχίζουν ἐκλογὰς
τοῦ καθενὸς ἀφέντη,
καὶ γίνεται γερὸς ναυγᾶς
τοῦ Λούντη, τοῦ Λεβέντη,
δύο μεγάλων μαχητῶν ἀπὸ τὴν φίλῃν Κάρυστον,
κι' εἶναι τὸ θέαμα τερπνὸν εἰς ὅλους μας κι' εὐχάριστον.

Τῆς Λαύρας τῆς ἡρωϊκῆς τὸ λάβαρον γεραίρουν
καὶ γίνεται συζητήσις ἂν πρέπει νὰ τὸ φέρουν
εἰς τὸ κλεινὸν πολιεῖδρον ἀπὸ τῶν Κλαβρύτων,
ἢ νὰ τὰφήσουν ἄθικτον στὰ βάθη τῶν ἀδύτων.

Τὸ θέλουν σώνει καὶ καλά γὰρ ν' ἀνυψώσῃ φρένας
κι' ἐδῶ νὰ σκοτισθῇ...
Τὶ λόγος!.. δίχως λάβαρον ἀδύνατον κανένα
νὰ φρονηματισθῇ.

Ἐντὶ τὸ λάβαρον πανευλαβῶς
κι' ὁ Φασουλῆς ὁ παλαβός.

Ἐντὶ τὸ Βουλευτήριον
τοῦ κράτους τὸ σωτήριον
διαλαοῦν τὰς ἐκλογὰς Ἡλίας καὶ Τριγκάλων
κι' οἱ Κρεστενῖται συζητοῦν με τοὺς Στεφανοπούλους,
σὲ βλέπω μπρὸς μου, λάβαρον τῶν πόθων τῶν μεγάλων,
ν' ἀπλώνεσαι σὰν οὐρανὸς καὶ νὰ στεγάζῃς δούλους.

Κυμάτιζε παρήγορον εἰς τὰς πνοὰς τῆς αἰῆδας,
ὁ λάβαρον τῆς Λαύρας,
κι' ἐγὼ νὰ βλέπω γύρω σου μεστὰς φιλοπατρίας
τοῦ κράτους τὰς φαιρίας.

Φλογερὸς ἐπαναστάτης ἀπεφάσισα νὰ γέτω
καὶ σὺ Θέρισο πηγαῖνον
με τοὺς Κρήτας τοὺς ἐνόπλιους, ποῦ γυροῦν ἄρον ἄρον
τοὺς δικούς μας τοὺς θεσμούς,
καὶ τὸν ἐλευθέρων γλάρων
τοὺς κοινοβουλευτισμούς.

Πᾶν σὺντορας νὰ γίνῃ
καθενὸς ἐπαναστάτου...
δὲν μ' ἀρᾷται νὰ νὰ πίνω
τὸν καφφέ τοῦ Ζαχαράτου.

Νὰ! κι' ὁ φίλος μας ὁ Μάνος, ὁ λεπτὸς ὁ ποιητής,
κτῆτωρ τῆς Πελεκασίας καὶ οὐροπελεκασίας,
ὁ τὴν θείαν Ἀντιγόνην ἀπὸ πέρην μεταφράσας,
παρατεῖ ζῶν καὶ πότα,
Πήγασο καὶ ρεδιγκότα,
κι' ἔβαλε κι' ἐκείνος βοάνας κι' εἶναι Καπετάν-Βοσκάσας.

Πάω βρακοφόρος βλέμης
τὰς Ἀρχὰς νὰ καταλῶσω,
καὶ συμπάσας τὰς Δυνάμεις
τῆς Εὐρώπης ν' ἀπειλήσω.

Πάω πάω νὰ γυρίζω σὲ τριπένδοξα βουνά
μὲ τὸν Φούμη, μὲ τὸν Μάνο,
καὶ συνέντευξι νὰ κάνω
μὲ τὸν Γάλλο σπαθοφόρο καὶ μὲ τὸν μακαρονᾶ.

Χαῖρε, λάβαρον τῆς Λαίρας... τρέχω πρὸς τὸ Θέρισον...
σὺ τοὺς τόσους πολεμίους τῆς Ἑλλάδος θέρισον.

Π. — Κι' ἐγὼ μὲ βράκαις σήμερα φωνάζω σ' ὅλους ξήτω,
καὶ πρὶν νὰ δώσω δυνατὸ τοῦ Φασουλῆ στηλιάρη
κι' ἐγὼ, παιδιὰ, τὴν ἔνωσιν ἐξ' Ἀθηνῶν κηρύττω,
διᾶλε το' ἀποθαμμένοι τοὺς, διᾶλε το' ἀπομεινάρη.

**Ὁ Φασουλῆς κραυγάζων ἀπὸ στύλον
'στὸ πλῆθος τῶν δοφῶν ἀρχαιοφίλων.**

Ὡς εὖ παρέστιτε λοιπόν, ἀρχαιολόγων σμήνη,
σὲ τοῦτο τὸ καμίνι,
κι' ἀπὸ τὸν στύλον τουτονὶ
τοῦ θείου Παρθενῶτος
ὁ Φασουλῆς σᾶς προσφωνεῖ
περιφραδῶς κι' ἐντόνως.

Ἀρχαιολόγων σήμερα συνέδριον μεγάλο...
σᾶς δέχεται κι' ὁ Παρθενῶν
κι' ἡ πόλις ἡ τῶν Ἀθηνῶν,
ποῦ θὰ τὴν ἐγνωρίσατε καθὼς δὲν ἀμφιβάλω,
καὶ περιττὸν μοῦ φαίνεται νὰ σᾶς τὴν ἱστορήσω
χωρὶς νὰ φλαρῶσω.

Τὸ πᾶν τῶντι κλασικὸν κι' ἀρχαῖον ἐδῶ πέρα,
πανάρχαιον τὸ χῶμα μας,
ἀρχαῖκή κι' ἡ βροῦμα μας
κι' ἡ σκόνη μας κι' ἡ λέρι.

Πανάρχαιοι πραγματικῶς κι' οἱ ἰὼν ἐξοπλισμοὶ
κι' ἐκεῖν' οἱ περιλάλητοι προῦπολογισμοί,
καὶ τῶν στρατῶν τὰ σχέδια κι' οἱ στόλοι μας οἱ νέοι,
κι' ἀρχαῖον πνεῦμα τοὺς Ρωμηοὺς εἰς ὅλα τοὺς ἐμπνέει.

Ἐλάτε νὰ θαυμάσετε μ' ἐμᾶς τοὺς διαφοροὺς
καὶ παναρχαίους χώρους,
κι' ἂν δῆτε πράγματ' ἀπρεπῆ
σ' ἐκεῖνους ὅπως δῆποτε,
νὰ τὰ περνᾷτ' ἐν σιωπῇ
καὶ νὰ μὴ λέτε τίποτε.

Νὰ κι' ὁ περίφημος ναὸς τῆς Νίκης τῆς Ἀπτέρου,
πρὸς τοῦτον δλ' οἱ σύγχρονοι φερόμεθα τροχάδην...
ἐδῶ τὰς νίκας κρύπτομεν τοῦ Κόντε καὶ τοῦ Γέρου,
ποῦ τὰς κυπιάζουν βάρβαροι καὶ φεύγουν προτροπάδην.

Στὸ μέρος, ὅπου καὶ πουλῶν ἐνώδης κουτσουλὰ
τὴν γῆν δὲν κηλιδώνει,
κι' ἡ πάγκαλος ἐβλάστησε τῆς Ἀθηνᾶς ἐλῆά,
καθὼς καὶ τὸ κορδόνι.

Εἰς ταῦτα ταπεινὰ τοῦ θείου Παρθενῶτος
'στὸ μέλλον δὲν θὰ βλέπετε πομπὰς Παναθηναίων,

ἢ μάχας τῆς γλαυκώπιδος μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος...
θὰ γλύψουν μάχας καὶ πομπὰς μόνον ἡμῶν τῶν νέων.

Εἰς ταῦτα, φίλοι μας καλοί,
θὰ βλέπετε περικαλλῆ
κι' ἀρχαῖκῶς ὠραῖον
τὸν πρῶτον Κερκυραῖον,
καὶ θὰ τὸν στέφῃ γελαστὸν μ' ἐλαίαν ἢ γλαυκῶπις,
καὶ θ' ἀπομένουν χάσκοντες οἱ ξένοι τῆς Εὐρώπης.

Ἐκεῖ θὰ βλέπετε γλυπτὸν
κι' ἓνα σαράβαλον σεπτόν,
τοῦ Κορδομηοῦ τὸν γέροντα
νέας σανίδας αἶροντα.

Εἰς ταῦτα ταπεινὰ θὰ βλέπετε γλυπτὰς
τῶν διαφορῶν ἐκλογῶν τὰς μάχας τὰς σεπτὰς,
καὶ τὴν πομπὴν τῶν νικητῶν, ποῦ θὰ φωνάζουν φόλα,
μὰ καὶ τὰνδραγαθῆματα τῶν νεωτέρων ὅλα.

Ὅπόσους ἐπιστήμονας σοφοὺς παρατηροῦ
'στὴς τέχνης τὸ κρησφύγετον, τῆς ὄντως ἀσυλλήπτου...
καλῶς μᾶς ἤλθεσ' ἰσθὰς κλεινὰς, μεγάλε Μασπερώ,
θὰ δῆς ἐμπρὸς σου ζωντανὰς τῆς μούμης τῆς Αἰγύπτου.

Εὐοὶ πρὸς τὸ Συνέδριον ἐν ἀστραπῇ καὶ κρότῳ,
ποῦ μέχρη τρίτων οὐρανῶν ὑψώνει τὰς Ἀθῆνας,
κι' ἂν σᾶς στραβώσῃ, κύριοι, κανένα βαρελότο,
νὰ ξέρετε πῶς δι' αὐτὸ δὲν ἔχομεν εὐδύνας.

Σᾶς δέχει ἑορτάζουσα τὴν Παλιγγενεσίαν
μὲ τ' ἀναμμένα τόξα της καὶ μὲ φωτογραφίαν
ἢ πρώτην φωτογράφο, τῆς Ἀθῆνᾶς ἢ χώρας,
ποῦ καὶ στοὺς νέους γράφεται καὶ στοὺς ἀρχαίους χάρις...
κι' ὁ τῆς Παιδείας Ὑπουργὸς ὁ Καραπάνος τώρα
σᾶς προσφωνεῖ γλυκύστομος μὲ Γαλλικὰ τῆς Ἀσίας.

**Καὶ καμπύδαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Στοῦ Τιμωνίδη τρέξετε, κυρίαις καὶ κοπέλαις,
καὶ πάρις τοῦ καλοκαιριοῦ μεταξωταῖς ὀμπρέλαις.
Στοῦ Τιμωνίδη τρέξετε, τοῦ Ζήση τοῦ γνωστοῦ,
βιομηχάνου σήμερον τῶντι θαυμαστοῦ.
Ὀμπρέλαις ὅλων τῶν εἰδῶν τῆς νέας ἐποχῆς,
κομψότητος, λεπτότητος καὶ τόσης ἀποχῆς.
Σᾶς βεβαίῳ, κυρίαις μου, πῶς μῆτε σὺ Παρίσι
δὲν βροῖσονται παρόμοιαις ὀμπρέλαις σὰν τοῦ Ζήση.
Ὁδὸς Αἰῶλου... γογγίζα νὰ πᾶτε δίχως ἄλλο...
ἔχει κι' ἐποκατάστημα στὸν Πειραιᾶ μεγάλο.

Εἶχα καιρό, μωρὲ παιδιὰ, νὰ ψάλλω τὸ γνωστὸ
τῆς ραπτικῆς κατάστημα τὸ κομποξακουστό,
τοῦ Γεωργητῶν κατάστημα τοῦ Παππαϊωάννου,
ποῦναι τὸ καταφύγιον κάθε προτελευταίου,
καὶ στοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν φεγγεβολεῖ καὶ λάμπει,
κι' ὁποιος τὸ βλέπει σταματᾷ καὶ θέλει μέσα νάμῃ.
Τὴν χελιδόνα, βρὲ παιδιὰ, μᾶς ἤλθαν τὰ Μαρτιάτικα
καὶ τρέξετε νὰ κόψετε τὰ ρούχα τὰ νοιζήματα.
Τὰ χελιδόνα κελαιδοῦν καὶ τῆς φοιτᾶς τῶν στήνων,
κι' ὅσοι μ' ἐλπίδα τρέφονται πῶς Ὑπουργοὶ θὰ γίνουν
ἄς σπεύδουν σὲ κατὰστημα τοῦ Γεωργητῶν μὲ παρὰ
νὰ καταλάβουν τὴν θὰ πᾶν βελάδα μὲ φορὰ.
Εἶναι τεχνίτης θαυμαστός ὁ Παππαϊωάννου
καὶ γὰρ τὸ μὲν γίγαντος καὶ γὰρ τὸ μὲν νάνου.